

at naar 1ste Behandling af den nye Finantslov er endt, skal den komme. Der bliver endogsaa fastsat en Dag, naar den skal forelægges, men da Dagen kommer, blive vi sendte hjem paa 2 Maaneder, og nu staar det ubestemt hen, naar den skal komme. Denne Skalkagiighed gjentager sig i denne Lov. Det er i Virkeligheden en Del af Finantsloven, der kommer til os under Arbejdsløshedens Røppe, og derfor er jeg aldeles enig med den ærede første Taler (Tauber) om, at vi bør henvisse Paragraferne 7 og 8 til Finantsloven. Det er den eneste korrekte Fremgangsmaade. Dersom man saaledes paa den Maade vilde splitte Finantsloven ud i mange forskjellige Dele, var det umuligt at faae en Oversigt over den. Jeg tror ogsaa, det er en betænkkelig Sag at udføre offentlige Arbejder for at hjælpe paa Arbejdsløsheden. Det er en betænkkelig Sag, thi det er ikke sagt, at der er Arbejdsløshed netop i de Sag, hvori Regjeringen lader udføre sine Arbejder. Det kan være, at der er mange andre Sag, som saadanne Arbejder aldeles ikke komme til gode, og det er jo heller ikke sagt, at Arbejderne udføres paa de Steder, hvor der egentlig trængtes til en Hjælp. Jeg vil derfor finde det meget betænkeligt, om Regjeringen ved sine Arbejder har saadanne Formaal for sig. Det er Noget, der falder af sig selv. Men Arbejderne skulle betragtes i og for sig selv uden Hensyn til Arbejdsløsheden. Jeg maatte derfor ønske det for meget rigtigt, at Paragraferne 7 og 8 udgik af Lovforslaget. Det er overhovedet et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt, at Regjeringen træder direkte frem, træffer direkte Foranstaltninger overfor Arbejdsløsheden. For saa vidt denne ikke alene er forbigaaende, midlertidig, for saa vidt den er blivende, var der vistnok al Anledning for Regjeringen til at overveie Spørgsmaalet, men da tror jeg rigtigt nok, at man ikke vilde komme til at raade Bod paa den ved at udføre Arbejder, men derimod ved at lette Udvandringen. Det vilde være en af de Maader, hvorpaa Regjeringen kunde handle, naar det var blivende, at der ikke var Arbejde nok til Arbejderne; men under de almindelige Forhold, naar det kun er en midlertidig Arbejdsløshed, da gjør Regjeringen bedst i at overlade den Sag til Kommunerne, saaledes, at den træder hjælpende til, hvor Byrderne vilde blive for store for Kommunerne. Det anser jeg for at være en overordentlig vigtig Grundsætning, at man lader Kommunerne være de første og kun træder hjælpende til, naar det viser sig, at Kommunerne ere overbeholdende. Jeg skulde være tilbøielig til at stille et noget forskjelligt Endringsforslag, dersom jeg gav mig af

med at stille Endringsforslag. Jeg vilde nemlig ønske det for hensigtsmæssigt, at Regjeringen fik stillet til sin Raadighed en vis Sum, en Million, eller hvad Rigsdagen nu vilde, for ved den at komme de Kommuner til Hjælp, der maatte være overbeholdende ved Arbejdsløsheden. Derved forekommer det mig, at de Indbendinger, som ere gjorte, at man ikke saaledes kan rette sig efter Folketallet, falder bort. Men man kunde altsaa bevilge en vis Sum, som det overlodes Regjeringen at bruge paa bedste Maade for at komme de overbeholdende Kommuner til Hjælp.

B. Holm: Jeg er enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber), naar han sagde, at den, der hjælper hurtigt, hjælper dobbelt, og jeg er i det Hele taget enig med ham i, at hvis der skal gjøres noget for at afhjælpe den Nød, som for Tiden er en Følge af den tilstedeværende Arbejdsløshed, maa Hjælpen komme paa den af ham antydede Maade, thi ellers vil den umulig kunne komme saa hurtig, som den maa komme for at hjælpe paa den Nød, som er en Følge af den Arbejdsløshed, der er gaaet forud for den nuværende Tid, og som er tilfælde i Diebliffet. Hvis dette Thing og det andet Thing skulde til at sidde og overveie og komme til en Overenskomst om, hvilke Arbejder de i den nærmeste Fremtid vilde lade udføre, for at der kunde blive udfoldet en Virksomhed, som kunde raade Bod paa Arbejdsløsheden, og hvis man paa den Maade vilde lade Arbejderne tilflyde en Hjælp, som ellers ikke vilde komme til Stede, da vilde den Tid, det vilde medtage, blive for lang, det vilde føre os hen i Fremtiden saaledes, at vi ikke kom dem til Hjælp, som i Diebliffet trænge, og jeg troede, at det var Meningen med det forelagte Forslag at komme dem til Hjælp, der trænge i Diebliffet. Jeg har hørt, at der rundt om i Landet paa Møder og ikke mindst her i Byen er blevet talt om Arbejdsløsheden, og naar der har været talt om den, har det navnlig fra Høires Side været paa en Maade, som om Talerne søgte overordentlig for de Arbejdsløse og dem, der lide Nød. De have ganske vist ikke sparet paa at kaste Beskyldninger til forskjellige Sider om Ansvaret til denne Arbejdsløshed, dem skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, men jeg har dog stadig haft det Haab, at det var en sand Følelse, der gjorde sig gjældende hos disse Mænd, at de vilde bidrage til at afhjælpe den Nød, som er en Følge af Arbejdsløsheden. Men hvis de i Virkeligheden ville det, kan jeg ikke se, at der er nogen anden Vej for dem at gaa end at yde et direkte Tilskud til Afhjælningen af